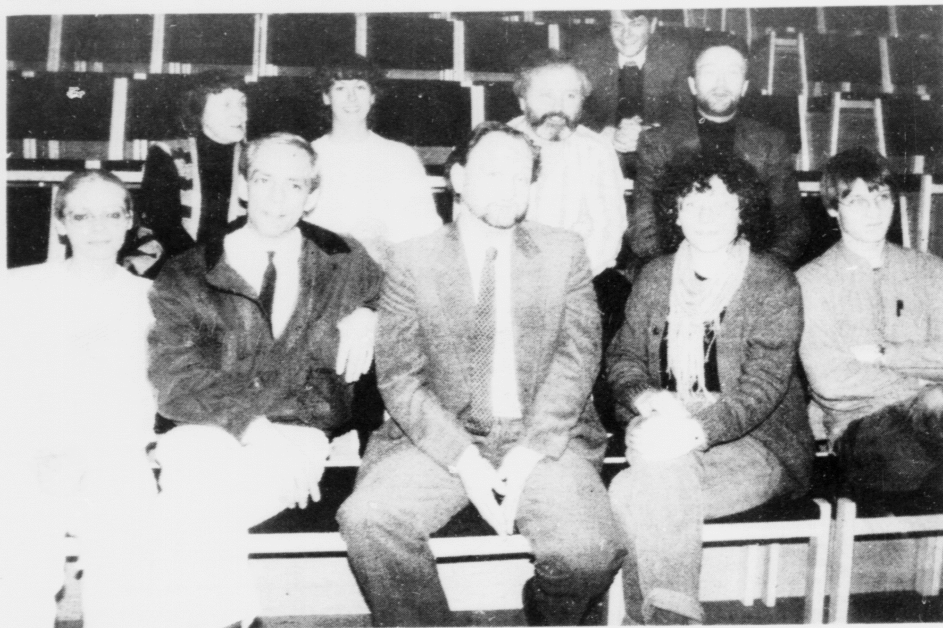

Hóast Listahátíð 1984 í Reykjavík bjóðaði til framförsur frá Foroyum til USA, so vakti »Dukkuheimið« og foroyysku leikararnir stóran ans. Vinstrumegin: Elin K. Mouritzen, Petur Einarsson, Sveinn Einarsson, Laura Joensen, Gundur Mortensen, Jóhanna Maria Djurhuus, Elsa Jacobsen, Borgar Gardarsson, Olivur Næs og Steen Cold.

«Dukkuheimið» framført í Íslandi:

Ein sigur fyri mentunnarligt samstarv

Tað vakti ans á íslenska leiklistapallinum og hjá einstaklingum sum heild, tá »Dukkuheimið« varð framført fyri fullum húsum í Studentakjallaranum í Reykjavík. Öll blóðini og útvarpið ummældu leikin, sum vit her prenta brot burturúr.

Á Listahátíð 1984 í Reykjavík, sum var 8. í röðini, hittust listafólk úr nógvum londum. Hetta vóru listamálarar, sjónleikarar og tónleikarar, sum í tíðarskeiðinum 1. 17. júní framferdu og sýndu fram ymsu listagreininir.

Foroyar var eisini umboðað við sjónleikinum »Dukkuheiminum«, sum Norðurlandahúsið setti upp í vár, við sjónleikarum úr Havnar Sjonleikarfelag.

Hóast listahátíðin bert sýndi yrkislaerdum innivist, so smæddist »Dukkuheimið« ikki burtur, tó at vit altíð rópa leiklistina her fyri áhuga-list!

Umroðan áðrenn leikurin var sýndur 12. og 13. júní var stór í blóðum

og sjónvarpi, og eftir sýningarnar høvdu øll blóðini ummæli av júst hesum leiki. Serliga Elin Mouritzen (Nora) og Sveinn Einarsson, leikstjóri, finga nógv góð orð, fyri leikpart og uppseting, sum í hesi framförsu var so nógv øðrvisi enn tær, sum hava verið framferdar higartil, síðan Ibsen fyrri 100 árum síðani skrivaði leikin um kvinnuna, ið kann sammetast við umstøðurnar hjá kvinnunum í samfelagnum í dag.

»Dukkuheimið« gjørdist ein varði á vegamótinum innan foroyyska leiklist — ikki bert tí uppsetingin var nútímansgjørd, men eisini tí foroyingar saman við yrkislaerdum íslenskum sjónleikarum til fulnar vistu, at teit hava góðar

leikgávar, um bert »ramman« um virkið er í lagi. Nyhugsan hjá Sveinn Einarssyni, leikstjóra, saman við viljanum hjá Steen Cold, leiðara á Norðurlandahúsinum at fremja nýggjar leiklistaroyndir, visti, at foroyingar sjálvir kunnu standa royndina, at skapa list í Norðurlandahúsinum, her á landi.

Í Tjóðviljanum skrivar Árni Bergmann: »Í veruleikanum undraði tað áskoðaran, at gamli Ibsen fyrri umleið 100 árum síðan kundi skapa so javnborna samrøðu millum mann og kvinnu, í hvussu stórt virði orð hansara enn hava í dag. Hetta minnir okkum á, at tíðarinnan mylna melur seinni enn revolutionin á leikpallinum.

Elin K. Mouritzen, sum Nora, vann størsta sigur. Eg havi hoyrt, at hon ongantið hevur fingið útbúgving á sjónleikarskúla og noyðst tí at ásaðna, at tað ljóðar lögð, so fjøllbroytt sum spæl hennara myndaði seg. — Frá tí kátu »dukkuni« í fyrsta parti til álvarsomu hendingarnar í leikinum, sum at enda fær liv hennara at liggja í sori. Hon noyðist at byggja upp sína egnu tilveru. Elin hevði makt yvir talu og rørlum sínum, sum einhvør yrkisleikari eigur at øvunda henni.

Í Helgapostinum skrivar Heimir Pálsson: »Uppsetingin hjá Sveinn Einarsson er ótrúliga djørv. Vanliga hugsanin er, at sjónleikir eftir Ibsen skulu sýnast í »kukkassastíl«, t.v.s. at ein veggur er tikin niður, har hendingarnar í sjónleikinum fara fram, og gjøgnum henda fáa áskoðararnir innlit í tí, sum fyriferst í leikinum. At taka burtur hesa pallmynd og nýta amfipallin istaðin, sum í hesum føri, ger nærleikin til pallin nærum fullkomnan.

Í veruleikanum trúði eg

ikki, at »Dukkuheim« ella nakar annar leikur hjá Ibsen, kundi sýnast á henda hátt.

Um leikpartin hjá Elini K. Mouritzen, sum Noru, skrivar Heimir Pálsson:

»Sum smádrongur kom eg til Reykjavíkar á fyrsta sinni, har eg sá »Dukkuheimið« við Toru Segelcke, sum Noru. Tá hugtók tarantelludansurin meg mest. Síðan er liðin mansaldur, og nógv fleiri Norur havi eg sæð, og Ibsen er vorðin meira kendur gjøgnum árin. Sum tilkomin eri eg nú varugur við, at eg havi verið ríkaður av at siggja Elinu K. Mouritzen á sín hátt tulka Noru. Eg haldi, at júst hennara Nora er tann metasta í okkara öld.

Hinir leikpartarnir vóru eisini avbera væl fráfarnir, og leikararnir vóru als ikki óvandır ella á nakran hátt at samanbera við leikarar á byrjunarstigi.

Til foroyingarnar er í veruleikanum bert tað at siga: Eitt stórt hurrá — verið vælkomnir aftur hendarvegin — ikki drála ov leingi.

Eisini íslenska útvarpið ummældi »Dukkuheimið«. Steinunn Jóhannesdóttir segði m.a.: »Henda framförsla er ein sigur fyri allar partar. Hon er eisini ein sigur fyri mentunarlígt samstarv millum Ísland og Foroya og eitt prýði fyri Listahátíð 1984.

Leikurin er eisini ein sigur fyri Sveinn Einarsson, leikstjóra, Trónd Patursson, pallsmiðara, fyri sjónleikararnar: Lauru Joensen, Borgar Gardarsson, Olivur Næs og ikki minst Petur Einarsson.

Enn havi eg ikki nevnt Elin K. Mouritzen, og eg veit neyvnan, hvussu eg skal málbera meg. Elin leikti Noru so framúrskarandi, at tað ikki er til at greiða frá í orðum.

dag.

Hólið har »Dukkuheimið« varð framført í Reykjavík hýsti ikki so nógvum áskoðarum. Tað hevði við sær, at leikurin gjørdist enn meira inniligur, hóast ljós og pallmynd ikki komu so væl tilrættis sum í Norðurlandahúsinum. Her koma leikararnir fram á pallin eftir loknan leik.